

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΜΠΗ

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν χαιρετίζει, εὐλαβῶς ὑποδεχομένη, τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα εἰς τὸν ναὸν τοῦτον τοῦ πνεύματος, ἀναφωνοῦσα «εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ἦλθατε, Παναγιώτατε, οὐχὶ εἰς ξένον τινὰ οἶκον, ἀλλ' εἰς ὑμέτερον, τὰ μέλη τοῦ ὁποίου γηθοσύνης ὑποδέχονται Ὑμᾶς μεθ' ἱεραῶς συγκινήσεως καὶ ἀνεκφράστου καὶ ἀνυποκρίτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως πνευματικῆς. Ἦλθατε ὡς φιλόστοργος πνευματικὸς πατὴρ πρὸς τὰ πνευματικά Σας τέκνα, μέλη τῆς προσφιλοῦς Οὐγατρὸς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἀείποτε ἀφωσιωμένης εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, «ἥτις ἐτιθηνήσατο πρὸς τὴν εὐσέβειαν ἡμᾶς» τοὺς Ὁρθοδόξους Ἕλληνας καὶ πολλοὺς ἄλλους λαοὺς.

Ἄλλ' ὁ ὀμιλῶν δὲν ὀμιλεῖ μόνον ἐκ μέρους τῶν ἀξιοτίμων καὶ ἐπιφανῶν συναδέλφων τοῦ μελῶν τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπιζώντων μελῶν τοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Θεολόγων, τῶν ὁποίων ἐκφράζει καὶ διερμηνεύει τὴν χαρὰν καὶ ὑποβάλλει τὰ εὐλαβῆ σεβάσματα πρὸς τὸν Προκαθήμενον τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν εἰς τὸ πάνσεπτον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον προσήνεγκεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας διὰ μέσου μακρῶν αἰῶνων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διακονῇ αὐταῖς ὡς «θεία νεύσει κέντρον, συνέχον καὶ ζωογονοῦν τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν Ὁρθοδοξίαν», κατὰ Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. Καὶ δὲν εἶναι μόνον διορθόδοξον κέντρον, ἀλλὰ συνάμα καὶ διεκκλησιαστικὸν καὶ διαχριστιανικὸν, καλλιεργοῦν καὶ κρατῦνον τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν χριστιανῶν, ὥστε ὅλοι νὰ εἶναι «ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι ἐν τῇ ἀγάπῃ... σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης· ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθησαν ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως αὐτῶν», κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Ἐφεσ. 3, 18, 4, 4). Ἐντεῦθεν καὶ «εἰς λαὸς πάντες οἱ εἰς Χριστὸν ἠλπιότες», ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον. Τοῦ λαοῦ τούτου τὴν ποιμαντορίαν καὶ διακονίαν καὶ εὐθύνην ἐνεπιστεύθη Ὑμῖν ἡ Ἐκκλησία ὡς διαδόχῳ ἐν τῷ θρόνῳ ἐκείνῳ, τὸν ὁποῖον ἐλάμπρυναν οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Σέργιοι, οἱ Φώτιοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῆς βυζαντινῆς καὶ μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς μέχρι τοῦ τελευταίου Πατριάρχου Ἀθηναγόρου.

Καὶ νῦν Παναγιώτατε,

Ἡ παρουσία Ὑμῶν ἐνταῦθα πραγματοποιεῖται ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ὑμετέρας ἱεραῶς πορείας ἀγάπης, εἰρήνης καὶ ἐνότητας πρὸς τὰς ὁμοδόξους καὶ δὴ καὶ τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας, μεθ' ὧν διεξάγει ἡ Ὁρθοδοξία ἐκκλησιαστικο-θεολογικὸν διάλογον. Πράττει

δὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἀνταποκρινομένη εἰς τε τὴν προσευχὴν καὶ ἐπιταγὴν τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ἰωάν. 17, 21), ὡς καὶ εἰς τὸ καθολικὸν ὑπὲρ τῆς ἐνότητος αἴτημα τῶν ἀξίων τοῦ ὀνόματος συγχρόνων χριστιανῶν, — ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὄρον τῆς μὴ ὑπερβάσεως τῶν αἰωνίων ὀρίων, ἃ ἔθεντο οἱ ἅγιοι Πατέρες αὐτῆς. Παρηκολουθήσαμεν μετ' εὐλόγου ἐνδιαφέροντος καὶ βαθείας ἱκανοποιήσεως τὴν Θεοφιλῆ ταύτην πορείαν, ὡς καὶ τὴν καθόλου δεκαπενταετῆ ἐκκλησιαστικὴν δρᾶσιν Ὑμῶν ὡς Πατριάρχου, καὶ ἐπιτραπήτω ἵνα συγχαρῶμεν Ὑμῖν εὐλαβῶς διὰ τὰ ἀξιολογώτατα ἐπιτεύγματά Σας, καὶ ἰδιαίτε-
 ρως τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ δευτέρου νῦν ἀνοίγματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πρὸς τε τὰς ὁμοδόξους καὶ τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας μετὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνον ἄνοιγμα ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου Σας Πατριάρχου Ἀθηνάγου. Ὡς ἀπαρχὰς δὲ τῶν ἀνοιγμάτων τούτων, καὶ δὴ καὶ τῆς ὅλης Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κινήσεως, εὐλόγως θεωροῦμεν τὰς δύο προηγηθείσας Πατριαρχικὰς ἐγκυκλίους: πρῶτον τοῦ ἔτους 1902-1904 ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ', καὶ δεύτερον πολλῶ μᾶλλον τὴν τοῦ ἔτους 1920, δι' ἧς προϋτάθη ἀπὸ τοῦ Φαναρίου ἡ σύστασις «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», «εἰς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτέ, σὺν Θεῷ, καὶ εὐλογημένης ἐνώσεως», ὡς γράφει ἡ ἐγκύκλιος.

Συνεχίσατε, Παναγιώτατε, τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν καί, «ἐνδύομενος δύνάμιν ἐξ ὕψους, ἐντεινε καὶ κατενοδοῦ, καὶ ὀδηγήσει Σε θαυμαστῶς ὁ Κύριος» καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ Σου ἔτι, καθ' ὅσον «ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», κατὰ τὸν αὐτὸν Ἀπόστολον (Β' Κορ. 12, 9). Πρὸ πάντων μὴ ἀποστήτε ἀπὸ τῆς πρὸ τριετίας κατηγορηματικῆς διακηρύξεώς Σας πρὸς τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης ἐν Φαναρίῳ, ὅτι ὁ διεκκλησιαστικὸς διάλογος «πρέπει νὰ εἶναι διάλογος πίστεως καὶ ἀληθείας, μὴ ἀπομακρυνόμενος οὐδὲ «κατὰ ἰῶτα ἐν ἡμίαν κεραίαν» (Ματθ. 5, 18) ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀποκάλυψιν καὶ ἀπὸ τὰς δύο μοναδικὰς ἐκφορὰς αὐτῆς, ἧτοι τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ὡς ἀποφθεγματοποιοῦνται εἰς τὰ δόγματα καὶ βιοῦνται εἰς τὴν λειτουργικὴν ζωὴν καὶ πράξιν». Αὕτη εἶναι ἡ γνησία καὶ αὐθεντικὴ φωνὴ καὶ πίστις τῆς οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξιας, τὴν ὁποίαν ἐπακριβῶς ἐξεφράσατε Ὑμεῖς τε καὶ ἡ περὶ Ὑμᾶς Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ χρέος ἱερόν, σύμφωνον δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀξίωσιν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ὁ φύλαξ καὶ «ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας καὶ θέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ», ὡς ἔγραφον οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπαν Πίον Θ' ἐν ἔτει 1848.

Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, εὐχαριστοῦντες διὰ τὴν τιμητικὴν πατριαρχικὴν ταύτην ἐπίσκεψιν, ἐπικαλούμεθα τὰς εὐλογίας καὶ θεοπειθεῖς εὐχὰς τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τῆς σεπτῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ ἀνώτατον τοῦτο πνευματικὸν Καθίδρυμα τῆς Χώρας ἡμῶν.